

Közgazdász

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

III. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM.

Ára: 30 fillér

1961. DECEMBER 18.

Egy forint kerestetik

— Hétfőn kilencvenre emelkedett a menzai ebéd ára hat tízről. Az indoklás három fogást ígért, s azt, hogy megjavul a másik kettő minősége és mennyisége. Most, négy hónappal az áremelés után szomorúan kell megállapítanunk, hogy nem javult se a minőség, se a mennyiség. Sőt, míg tavaly mindig rendesen volt kétféle választék addig az idén az egyik feltűnően hamar elfogy. Na és a harmadik „fogás”. Egy tészta, ennek értéke az egy forintot nemigen haladja meg, vagy egy alma, ami az esetek többségében férget, de főleg mosatlan és kicsi. Azt hiszem, rendkívül liberálisan nyilatkozunk, ha azt mondjuk a harmadik „fogás” értéke általában az egy forint körül mozog. Az ár ezzel szemben csaknem két forinttal emelkedett! Hol van a másik forint?

Dányi Pál és Gönczy Gyula harmadéves hallgatóktól hallottam ezt, de ehhez hasonló gondolatok foglalkoztatják nap, mint nap azokat is, akik még a menzán érkeznek. Kénytelen vagyok ide írni, hogy még, mert ebben az évben igen sokan elmaradtak a menzáról, vagy legalább is átérték az a la carte-ra. Októberben mindössze 45 (!) hallgatónk vett teljesáru ebédjegyet. Elfizetések ma

már zömmel csak az ingyen menzajegysek. Szemfülebb hallgatóink közül néhányan külső vállalatokhoz járnak ebédelni, de még az is kifizetődött.

Több hallgatót megkérdeztem, mit tudnak a menzabizottságról? A válasz egyértelmű: — Nem is tudjuk, hogy ilyen létezik, azt pedig el sem tudjuk képzelni, hogy a szó szoros értelmében működik, mert nem látjuk és főleg nem tapasztaljuk munkája hatását.

És végül néhány szót az a la carte-ról! Endreffy Miklós és Helesjai Szilárd egybehangzóan állítja:

— Az a la carte-n kevés olcsó étel van, ezért két óra körül már csak a drágák kaphatók. Az étel hideg és kevés. A poharak sincsenek rendesen elmosva.

Az egyetem dolgozói és hallgatói joggal követelik, derítsék ki az igazságot! Ki felelős azért, hogy az áremelkedés ellenére nem javult a menzán a mennyiség és minőség; a helyi vagy a vállalati vezetés? Senkit nem elégtének ki a rádióban elhangzott általános ígéretések. Vizsgálják meg komolyan és részletesen a tényeket!

(Gaal)

Kétféle humanizmus

Bátran hőstettnek nevezhetjük azoknak a cselekedetét, akik megszüntették a zalai olaj-gázvezeték dugulását. Ezek az emberek hét-főtől péntekig egyhuzamban dolgoztak a hiba kijavításán. Több mint száz kilométert gyalogoltak követve és vizsgálva a vezetékét. És pénük dőlben örömmel jelenthették: sikerült. Mi hájtotta őket, mi adott erőt, kitartást nekik? Amikor ezt kérdezték tőlük, egyszerűen csak így válaszoltak: — Közel egymillió budapesti dolgozó vasárnapi ebédjé (és a háziasszonyok nyugalma függött munkánktól. Hát ezért csináltuk.

Ez a dolgozó nép humanizmusa.

A személyi kultusz és a pártellenes csoport felszámolása közben többen — például Kaganovics — azt hitték, hogy velük szemben ugyanolyan módszerekkel fognak eljárni, mint ahogy annak idején ők leszármoltak az „ellenességgel”. Nem így történt. Erre mondta Hruscsov elvtárs: Ez a mi humanizmusunk.

A napokban olvastam egy Amerikában élő honfitársunk levelében: Az emberek nem törődnek egymással. Akár össze is eshetsz az utcán, nem fognak mentőért telefonálni. Miért? Mert, ha kiderül, hogy nincs társadalombiztosításod, akkor a mentők kiszállási díját annak kell megfizetnie, aki kihívta őket. Ez viszont az ő humanizmusuk. Érdekes módon erről mélyen hallgatnak. Erről nem esik szó a szentbeszédekben; annál többet beszélnek viszont a jótékonyasági estekről, ahol a munkások pénzéből jótékonykodnak, dobnak morzsát azoknak, akikről a kenyeret vették el.

Talán egy ember létezett,

aki nyíltan elismerte és helyeselte a gázságnak ezt a típusát — Machiavellit. Ő így ír:

„Az az ember, aki mindig és mindenütt csak jó akar lenni, szükségképpen elbukik. Ezért az a fejedelm, aki hatalmát meg akarja tartani, tanulja meg azt is, hogyan lehet gonosz. Ne rettenjen vissza olyan bűntől, amelyek nélkül nehezen tudná az államot megvédeni. Ha jól meggondoljuk, a látszólagos bűnök elkövetése gyakran biztosságot és jólétet eredményez. Azok a fejedelmek vittek nagy telteket végre, akik értették ahhoz, hogy az embereket fondorlatokkal megtévesszék.”

Ezzel szegszük vissza a mi humanizmusunkat. És ez valóban az embert állítja a középpontba, az alkotó, a boldogulásra vágyó és éppen munkája révén boldoguló embert. Humanizmusunk nem pártatlan humanizmus, a munkásszótálya humanizmusa. Éppen erre utalt Szuszlov elvtárs a kongresszuson, amikor azt mondta: „A burzsoá ideológusok és poltikusok, valamint a munkásmozgalomban tevékenykedő ügynökök, az opportunisták, rágalmozgatók a kommunizmust és azt mondják, hogy a kommunizmus tagadják az erkölcsöt és humanizmust. Pedig tulajdonképpen éppen a kommunizmus a humanizmus legmagasabb elvének, a legemberibb morálnak a hordozója. A kizsákmányoló önző osztály-erkölcsével a kommunizmus szembe állítja a maguk erkölcsét, az igazságot, az emberi és nemes, az egész dolgozó emberiség érdekeit és eszményeit tükröző erkölcsöt.”

Gaal Gyula

Tanulmányi versenyfelhívás

Egyetemünk KISZ végrehajtó bizottsága e félévben is meghirdeti az alapszervezetek közötti tanulmányi versenyt. A verseny a következő területeket foglalja magában:

1. Az alapszervezet tanulmányi átlageredményét.
2. Az előző időszakhoz viszonyított javítás vagy romlás mértékét.
3. Az alapszervezet tanulmányi eredményének változását.
4. Munkás-paraszti származású hallgatóink tanulmányi munkájában jelentkező javulást vagy romlást.
5. Az utóvizsgák számát — természetesen mint rontó tényezőt!

Az értékelés pontozás alapján történik. A KISZ VB az első helyezett alapszervezetet a tanulmányi vándorzászlóval és 300 forinttal, a második helyezett oklevéllel és 200 forinttal, a harmadik helyezett oklevéllel jutalmazza.

Az alapszervezeti vezetőségek legfontosabb feladata a vizsgaidőszakban a hallgatók tanulmányi munkájának segítése. Hallgatóink fókuszálnak az ISZM tanulmányi vállalásainak teljesítésére. Segítsék egymást munkájukban, igényeljék a tanszék segítségét, szervezzenek közös konzultációkat olyan időpontban, amikor még a konzultáció lehetőségét ad az esetleges hiányosságok megszüntetésére.

KISZ VB.

Vizsgaidőszak — elővizsgák — aláírások — követelmények

Hamarosan itt a vizsgaidőszak, ezért felkerestünk néhány tanszékét, hogy képet kapjunk a délelőtti, az esti és a levelező hallgatók eddigi munkájáról.

A statisztika tanszéken Ay János elvtárs elmondta, a III. éves levelező hallgatóknál bevezették, hogy aki két jó dolgozatot ír, nem kell vizsgadolgozatot írnia. Az ösztönző hatás megmutatkozott: 150-ből — 20-an nem írnak vizsgadolgozatot. Az előadásokat a többség rendszeresen látogatta, és a fakultatív gyakorlatok iránt is nagy volt az érdeklődés. De még akadnak olyanok — főleg az általános kar hallgatói között, akik a zárthelyiből megállapíthatóan nem tanultak év közben. A vidéki hallgatók részére szervezett kötelező foglalkozások egyelőre nem elég eredményesek, a folyamatos tanulást nem érték el.

Némileg hasonló a helyzet a politikai gazdaságtan tekintetében — tájékoztat Kövesi elvtárs. A kötelező előadásokat gyakran nem hallgatják, pedig erkölcsileg is kötelező lenne. A vidéki hallgatóknak meghatározott időben kell bejárniuk, és összefoglaló előadást kapnak. Az évközi munka rendszeres ellenőrzése nem megoldott. A hallgatóknak a konzultáció rendelkezésükre áll, de általában évközben nem veszik igénybe, csak a vizsgaidőszak alatt, pedig a tavalyi tapasztalatok szerint ez igen üdvös volna.

A gazdaságtudomány tanszéken Galász elvtárs elmondta, hogy e félévben újítást vezetnek be a toponómiai vizsgákkal kapcsolatban. A hallgatók választhatnak, hogy külön kívánják-e letenni vagy a kollektivummal együtt. Ha kedvezőek lesznek a tapasztalatok, esetleg megszüntetik az elővizsgát. Az esti hallgatók számára kéthetenként fakultatív előadásokat tartanak, ahol kiegészítést adnak a jegyzet anyagához. A jegyzet egyébként későn jelent meg, részben a tanszék, részben a Tankönyvkiadó hibájából, de remélhetőleg nem lesz hátrány a felkészülésben, hiszen erről előre tájékoztatták a hallgatókat.

A matematika tanszéken Meszina elvtársról a másodikéves délelőtti hallgatókról érdeklődtünk. Ez az első félév, amikor valószínűség-számítást hallgatnak a másodévesek. Ennek a tanfolyamnak az a célja, hogy közgazdászaink képesek le-

gyenek a modern módszerek alapján dolgozni, és a hazánkban is egyre inkább elterjedő modern számológépek használatához is célszerű a valószínűség-számítás. Az előadásokhoz gyakorlat nincs — ezen valószínűleg jövőre változtatnak — bár az előadásokon sok példát kapnak a hallgatók. Heti két alkalommal konzultáció van, de gyakorlatilag senki sem vette igénybe, pedig a tárgytól félnek. Az első zárthelyi látszólag jól sikerült, csak három nem fogadtak el, de négy példából kettő egészen gyenge színvonalhoz volt mérve, a közepes szintet igen kevesen érték el. A fejelem nem kielégítő, néhány kisebb csoport szinte állandóan beszélget. A másodévesek körében úgy látszik még nem elfogadott tárgy a matematika, de a gyakorlat követelménye magasabb színvonalú matematikai képzettségre legyen.

Hegedűs Márta

Egy pártcsoport a tananyagok korszerűsítéséért

— Most már minden meg a maga útján és nincs benne különösebb szerepünk — mondja Bikics Istvánné, a matematika, statisztika és technológia tanszék pártcsoportjának bizalmi, mikor arról kérdeztem, mit tesz a pártcsoport a tananyagok korszerűsítéséért. Valóban úgy látszik a korszerűsítés feladata haladnak, jó sines futnak, ezeken a tanszékeken mégis kár lenne elfelejteni, hogy a kezdeményezés a kommunizmusé volt.

Két évvel ezelőtt, akkor igen kezdeményezők voltunk — folytatja Bikics Istvánné. — Akkor a matematika tanszéken mindenki érezte, hogy nem elég az, amit tanítunk. Hiszen maga a tanszék vezető is, meg az egyetemi vezetés is csak kisegítő eszköznek tartotta a matematikát, csupán a logikai készség fejlesztésének eszközt látta benne. Ez a nézet abból táplálkozott, hogy itt társadalomtudományokat tanítanak, s ahhoz a matematikának az égvilágon semmi köze. Valami burzsoá behatásnak tartották a matematikát. Nem volt tehát tisztázott a matematikai oktatás célja, s a pártcsoport vállalta azt, hogy

Szellemi ÖTTUSA A VERES PÁLNÉ UTCÁBAN

Jó pap holtig tanul — a jó versenyző pedig a verseny elkezdéséig

A legizgalmasabb pillanat — a kérdések kiosztása

Arany Attila, a verseny győztese átveszi a 200 forint jutalmát

Foto: Dányi Pál

mindenki elégedettségét, kifejezve elmondja: kevés, igénytelen ez az oktatási célkitűzés, s többet, mást kell tanítani. Akkoriban nagy vitánk volt a tanszéki értekezleteken, s jelentősen segítette a tanszék egységének kialakítását, hogy a pártcsoport rendszerint egységesen foglalt állást a haladás kérdéseiben. Amit a pártcsoport a tematikaváltoztatással kapcsolatban megfogalmazott, előbb-utóbb mindenki magáévá tette.

Mit tesznek most, miután az egyetemi vezetés elfogadta, alkalmazza a matematika-oktatás új elveit, s a tanszéken is demokratikusabb vezetés, kritikus légkör alakult ki?

— A cél kitűzése után még mindig vitatott volt a „hogyan” kérdése. S a helyes módszerek kialakítása, csiszolása állandóan folyik. Az új anyagot tavaly tanítottuk először, most már javítgatjuk. Keressük a legmegfelelőbb didaktikai eszközöket és elhagyjuk azokat a részeket, amelyek nem okvetlenül szükségesek az alkalmazásoknál. Az első éven menetközben összevonásokat alkalmaztunk, s így ismertettük a lineáris programozás alapfel-

adatát is. A tanszéken munkacsoportok alakultak. Január 15-ig minden tematikát át-nézünk didaktikailag és abból a célból, mit lehetne kihagyni.

— A korszerű matematika-oktatás érdekében megvalósult a tanszéken az állandó továbbképzés. Már második éve foglalkozunk a lineáris algebra legmodernebb eredményeivel, többen járnak a MTA Számítástechnikai Központ előadás-sorozataira és szerencsésen változtattunk azon is, hogy nem volt elegendő gyakorlati kapcsolata a tanszéknek. Külső megbízásokat is kapott a tanszék különböző programozási számításokra.

— A pártcsoport (hoz tartozó másik két tanszéken is jelentős fejlődés zajlott le mostanában. Új tananyag kialakítása folyik a technológia tanszéken. A statisztika tanszéken az elmúlt évben nem volt szakbizottság, ez évben viszont nagyon sokan foglalkoznak a tananyagok korszerűsítésével. Olyan önkritikusan látják saját feladataikat, hogy a tanszék munkatársai győzték meg a tanszék vezetőjét — helyes, lesz időben összefogni a statisztika-oktatást.

(b.)

Művelődés és idő

— Néhány szó hallgatóink általános műveltségéről —

A vitaindító legfontosabb megállapítása, mely kiindulási alapul szolgálhat a továbbiakhoz az, hogy a korszerű általános műveltséggel szemben támasztott követelmények sokrétűsége miatt az iskolai oktatás csupán alapjait tudja nyújtani a műveltségnek, ugyanakkor azonban megadja korszerű továbbfejlesztésének lehetőségét.

De hogyan realizálódik ez a lehetőség? Hogy is állunk egyetemünkön az általános műveltséggel? Vitánk során először is ezt kellene tisztázni. Meg kell ismerni a helyzetet, hogy ennek alapján — helyesen értékelhessünk — segítségnyújtásunk.

Mit tudunk, mit kell tudnunk?

Van-e szabad időnk, mire szakítsunk időt? Ezek a fő kérdések, amelyek a témával kapcsolatban elsősorban felmerültek. E kérdésekre igyekeztünk mi is válaszokat szerezni. Egyetemünk hallgatóinak több mint 5 százalékáról szereztük meg a kérdéssel kapcsolatos tényanyagot, s bár a felmérés nem nyújtotta a várt eredményt (a válaszok elég felületesek voltak), többé-kevésbé helyesen világítja meg a helyzetet, azt, hogy hallgatóink egy része nem képezi rendszeresen és helyes irányba magát, és ennek okát általában a kevés szabad időben látja.

Az egyetemre kerülők között, a különböző középiskolai végzettség miatt, lényegesen különböző mutatóknak az általános műveltség terén, melynek oka elsősorban a fővárosi és vidéki, valamint a gimnáziumi és technikumai érettségi közötti minőségi különbség. Az egyetemre kerülés után eleinte mindenki nagy ambícióval igyekszik csiszolni, tökéletesíteni műveltségét, vagy az esetleges hiányosságokat pótolni. De ahogy múlnak az évek, az érdeklődési kör egyre jobban leszűkül vagy legalábbis nem bővül.

hogy állunk a szabad idővel

A teljes szabad időt átlagosan napi 8 órának lehet venni (ígaz, ennek egy részéről egyáltalán nem lehet elszámolni), ebből a tanulásra fordított idő három és félóra körül mozog, egyetemi átlagban.

A tanulás mellett sok egyéb elfoglaltság is időt rabol. De mire használják fel a hallgatók a maradék, valóban kevés szabad időt? Sajnos, sokszor semmire. A kihasználatlan idő kb. ugyanannyi, mint amennyit tanulásra szánnak a hallgatók. Sőt, a felsőbb éveseknél még annál is több. A kollégiumokban például sokszor egész délutánok és esték telnek el céltalan beszélgetéssel, semmittevéssel. Nem arról van szó, hogy ne vitatkozzunk — hiszen a szabad vitaszellem kialakulása, a helyes értékelés és ítélőképesség egyik alapköve az általános műveltségnek — hanem arról, hogy sokszor felesleges, értelmetlen témáról néha órákhoz tartó beszélgetés semmi eredményt nem hoz. Ugyanakkor megközelítőleg sem olvasnak annyit hallgatóink, mint a középiskolában.

Az olvasásra szánt idő

átlagosan napi másfél óra, ebből mintegy félóra sajtóra esik. Az egy főre jutó olvasott könyvek száma havonta egy és kettő között van. (Azonban hallgatóink egyharmadáról el lehet mondani, hogy egyáltalán nem olvas.) Az olvasásra legkevesebbet az I. és IV. évfolyamon fordítanak. Ez bizonyos mértékig érthető is, a kezdeti nehézségek, illetve az államvizsgákra való készülés miatt. Ez a havi egy-két könyv mutatja, hogy nem élünk a lehetőségekkel. A vizsgaidőszak kivételével hetente nyugodtan el lehetne olvasni egy könyvet. Ez évi ötvenkét művet jelentene, amely arányt normálisnak lehet nevezni. Az olvasott könyvek nagy része klasz-

szikusoktól (Jókai, Mikszáth, Balzac, Tolstoj, Dumas) származik, ugyanakkor meglepő többek között Móricz elhanyagolása, vagy például a modern nyugati irodalom nagy előretörése. A mai magyar irodalomból főleg csak a prózával foglalkoznak hallgatóink, a népi demokráciák irodalmát, és a mai magyar költészetet alig ismerik.

Megfigyelhető azonban az is, hogy mindjobban előtérbe kerülnek

az értéktelen alkotások,

arra hivatkozva, hogy a komoly művek olvasása elmélyülést igényel, amire pedig — állítják a sok tanulás mellett — nincs erő és idő.

Kulturális tevékenységet a hallgatóknak körülbelül csak tíz százaléka végez rendszeresen, a havi szabad időnek ugyancsak kb. 10 százalékát fordítják hallgatóink kulturális rendezvények látogatására. Megfigyelhető, hogy akik több időt fordítanak tv-nézésre (például a kollégiumokban), azoknál csökken a színház-, sőt, még a mozilátogatások száma is. Hallgatóink egyébként havonta átlagosan két-három filmet néznek meg, s ez nem nevezhető kielégítőnek. Az egy főre eső színházlátogatások száma egy és kettő között mozog havonta, de itt szintén meg kell jegyezni, hogy a hallgatók közel egyharmada egyáltalán nem, vagy csak nagyon ritkán jár színházba. (Ezen elsősorban a csoportos színházlátogatások fokozásával lehetne segíteni.) Érdekes jelenség, hogy a felsőbbévesek színház-, hangverseny- és mozilátogatása az átlagnál jóval nagyobb, ugyanakkor csökken az operalátogatások száma.

A komoly zene iránt

a hallgatóknak kb. csak 10 százaléka érdeklődik. A többiek — mint maguk mondják — nem értik a szimfonikus zenét, és ezért nem is hallgatják, de talán nem sokat tesznek annak érdekében, hogy megértsék, esetleg megszeressék. A passzív várakozás sohasem hozott eredményt.

S ha van időnk, nem mindig, hogy mire fordítjuk. Nem szabad az erőt és időt szétforgácsolni. Jó ha széles az érdeklődési kör, de csak akkor, ha nem csupán felületes tudásra törekszünk.

Komoly probléma a középiskolai alapon nyugodt human műveltség elvégzése, s az ezzel kapcsolatos korlátozott szemléletmód. Sokmindent tanulnak a középiskolában — bár azt sem mindig a legjobb rendszerben — ugyanakkor az érettségizettek nagy része nem tud helyes világképet kialakítani magában, kritikusan gondolkodni. Ez arra utal, hogy nem egységes marxista szemlélet nevelést kaptak.

Igaz, ezen segít egyetemünk egész magas színvonalon. Ennek alapján, ezzel felvértezve kellene új küzdelemben indulni műveltségünk kiszélesítéséért, amely azonban nem történik meg oly mértékben, mint amennyire a lehetőségek biztosítottak.

Nagy hiba, hogy a XX. század művészeti életével, eredményeivel elég keveset foglalkoznak a középiskolákban. Az oktatók saját érdekes és gondolatvilágukat igyekeznek átültetni a hallgatóikba, mely néha évtizedekkel el van maradván a kor követelményeitől. Ami nekik szép és jó, az szép és jó lesz diákjainak is. Ezzel megfosztják őket az önálló kezdeményezéstől, kutatászenvedélytől, kritikai szemléletmódtól. (Jó példa erre nálunk is sokak egyoldalú klasszikus imádata.) Ugyanakkor egyes „lázádozó elemek” átesnek a ló túlsó oldalára. Látják a helyzet visszasságát, és dacolni kezdenek mindenkivel, önmagukkal is, rávetik magukat mindenre, ami új, ami modernnek nevezetik — függetlenül annak művészeti értékétől — csak azért, hogy szakítsanak a megszokottal az „unalmassá váli”-tal. Mindezt a korszerűség nevében, hogy bizonyítsák gondolkodásuk, érzésviláguk és

egyéniségük létezését és erejét, hogy bizonyítsák a feltörekvő generáció új igényeit.

Helyes kritikai szemlélet

hiányában ez a lépés veszélyekkel járhat, mert sokszor torz gondolatokat, elképzeléseket szül. (Ami modern, még nem biztos, hogy korszerű is.)

Megmutatkoznak azonban a szakbarbárság kezdeti jelei is, mert hangzott el olyan vélemény: „Jó kell olvasni, színházba járni, de szerintem elég, ha az ember jól ismeri a marxizmust, hiszen az mindenre választ ad.” Igen, de csak azok számára, akik sokoldalú és mély ismeretekkel rendelkeznek. Azonban előfordult olyan is, hogy a „mit olvas?” kérdésre ez volt a válasz: „Mindent, csak közgazdasági műveket nem”. Ebből nem szabad általánosítani, elgondolkozni azonban nem árt rajta, mert hallgatóinknak körülbelül 25 százaléka foglalkozik kielégítően szakirodalommal.

Pár szót még a könyvekéről. Hogy A. France-ra hivatkozom: beütött a könyvözön. Mind több és több könyv jelenik meg, s ezek közül mind nehezebbé válik a számunkra hasznosnak kiválasztása. Nem lehet mondjuk 100 könyvet kiválasztani, és csak ezek olvasását ajánlani, mert mindenkinek érdeklődési köre, meglevő tudása alapján kell továbbfejleszteni műveltségét.

Az ember minden helyes irányú tevékenysége, mely sem szellemileg, sem testiileg nem káros — beleértve ebbe a szórakozást is — az általános műveltséget fokozza. A művelt embert nem lehet „megtervezni”, csak elő lehet segíteni, hogy olyanra váljon, amilyenre képességei és érdeklődése maximálisan engedik.

Szigeti Ernő

Fordítsák idejüket és erejüket maximálisan az egyetemi munka javára oktatóink és hallgatóink

VEZETŐSÉGVÁLASZTÓ TAGGYŰLÉSEK

Két év munkájáról adott számot legutóbbi taggyűlésén az általános kari MSZMP alapszervezet, vezetősége. A taggyűlésen Szuhay Miklós alapszervezeti titkár mondta el a leköszönő vezetőség beszámolóját. A novemberi taggyűlésen alaposan elemezték, hogyan segítse a pártszervezet a KISZ munkáját, a mostani beszámolóban ezért az oktató és tudományos munka kérdései, valamint a tagjelölt felvételi munka került előtérbe. Sor került a pártcsoportok munkájának értékelésére is. A beszámoló rögzít, hogy az alapszervezet tagjai az elmúlt időszakban jelentős eredményeket értek el a tudományos munka területén. Ez különösen az aspiráns munka felfuttatásában mutatkozott meg. Jelentős előrelépés történt a publikációk tekintetében is. Oktatóinknak az utóbbi két év alatt szép számmal jelentek meg cikkek hazai és külföldi folyóiratokban. A tudományos munkában elért eredmények tükröződnek a tankönyv- és jegyzetírásban is. Például a politikai gazdaságtan tanszék átvitá a szocializmus politikai gazdaságtana jegyzetét. A gazdaságtörténet tanszéken elkészült az 1945–48-as évek jegyzetanyaga. Új jegyzeteket írtak a népgazdaságtervezés tanszékén is, amelyet Kuba számára spanyol nyelvre is lefordítottak. Majninen minden tanszék foglalkozik a jegyzetek átdolgozásával, azonban e téren még jelentős erőfeszítéseket kell tenni a tananyagok terjedelmének csökkentésére, az átfedések kiküszöbölésére és arra, hogy emeljen a tananyagok tudományos és eszméleti színvonalát és erőteljesebben tárgyalják a szocialista viszonyokat.

A korszerűsítéssel kapcsolatos szakbizottsági munka to-

vábbi előrehaladásához az szükséges — mondotta a beszámoló —, hogy az egyetemi tanács mielőbb foglaljon állást olyan fontos kérdésekről, mint az alaptárgyak tanításának ideje, óraszám.

A beszámoló ezután a javuló oktató-nevelő munkával foglalkozott, majd érintette a hallgatók eredményeit. Megállapította, hogy a javulás egyenes vonalú és nem jelentékeny és különösen a mindenkori II. és III. éven nyilvánul meg, ami az oktatók munkáját dicséri. Öröndetes az ideológiai tárgyak egyre javuló eredménye is. Ezek a javuló eredmények nemcsak az oktató munkát tükrözik, hanem a hallgatók politikai öntudatának fejlődését is. Ebben pedig a nemzetközi kommunista mozgalom és népgazdaságunk eredményei mellett nem kis szerepe volt oktatóink munkájának. A beszámoló elemezte a nevelő tanárok tevékenységét is, s megállapította, hogy a számvitel és politikai gazdaságtan tanszék kivételével jól végezték munkájukat. Nem történt előrelépés az egyéb nevelőmunka terén.

A pártvezetőség két tagja segítette a KISZ munkáját, különösen az ifjú agitátoroknak és a politikai körvezetőknek nyújtottak segítséget. A hallgatók politikai nevelésében jelentős szerepet játszottak a politikai körök. Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy hasznos volt a rendszer bevezetése. Legjobb eredménye, hogy rendszeres újságolvasásra ösztönzi a fiatalokat és vitafórumot nyújt nekik. Emelne a politikai körök színvonalát, ha foglalkoznának a barát országok életével, eredményeivel is. Az ifjú-sági munkában az ISZM-mozgalmon kívül — amellyel

a beszámoló nem foglalkozott — jelentős fejlődés ment végbe a kollégiumok területén.

Külön szót róla a beszámoló és a taggyűlésen vita tárgyát is képezte a pártépítési munka. A vezetőség úgy értékeli, hogy a tagjelöltfelvételi munka mentes volt a liberalizmus-tól és a szektás elzárkózástól. A hallgatói pártcsoportok részéről felmerült egy olyan észrevétel, hogy túl magasak a követelmények a hallgatói tagjelöltekkel szemben. A vitában is többen hangot adtak annak, hogy talán több fiatalot kellene felvenni, végül az összefoglaló helyesen úgy határozta meg, hogy nem számszerűsége kell törekedni, de feltétlenül nagyobb gondot kell fordítani minden egyes kommunista tanárnak a tagjelölt-nevelésére is.

Bírálat érte a taggyűlésen a pártcsoportok munkáját is. A csoportok tevékenysége hullámzó volt és különösen hiányoztak az önálló kezdeményezések, az ideológiai viták.

A vezetőség több kritikai megjegyzést tett saját munkájára is. Egyöntetű helyeslésre talált az a törekvés, hogy rendszeresen foglalkozott az oktató és tudományos munka kérdéseivel, ugyanakkor — s ez itt a vezetőségválasztó taggyűlésen is felmerült — keveset foglalkozik külső és belpolitikai kérdésekkel.

Helyes volt az a kritikai megjegyzés is — mondta a beszámoló —, hogy a taggyűléseken néha elmaradt a konkrét tennivalók megjelölése. A vezetőség úgy gondolta, hogy a beszámoló és viták alapján helyesebb, ha minden egyes pártcsoport maga állapítja meg feladatait. Használjon nem volt kielégítő a tájékoztatás sem. (Ezt különben ezen a taggyűlésen is hiányolták).

Természetesen a felsorolt hibák nem halmozódtak el az a tény, hogy az alapszervezet vezetősége az elmúlt két évben jelentős eredményeket ért el a politikai és az ezzel összefüggésben az egyetemi munka minden területén.

A titkári beszámoló után — mint már előbb is jeleztük — vita pontakozott ki, különösen az oktató és tudományos munka kérdéseiről, a politikai kérdések megvitatásának fontosságáról és a tagjelöltfelvételtől. A taggyűlés határozata — az elvi alapok leszövegezése mellett — az oktató és nevelő, valamint a tudományos kutatómunka továbbfejlesztését tűzi ki célul, s ennek részfeladatairól szól. Kimondja: „Alapszervezetünk és a vezetőség tekintse legfőbb feladatának, hogy oktatóink idejüket és erejüket maximálisan használják ki elsősorban az egyetemi munka javára. Hallgatóinktól hasonlóan azt várjuk, hogy megismerve a közgazdasági munka szépségét és felelősségét, használják ki a kedvező lehetőségeket a tananyagok elsajátítására, szakmai és általános műveltségük, politikai öntudatuk gyarapítására.”

A beszámoló utáni követő vita után a taggyűlés a következőket választotta meg az új vezetőségbe: Szuhay Miklós, Kovács Géza, Erőss Tibor, Falusné Szikra Katalin és Dolgos János elvtársakat.

A „székfoglaló”

A napokban figyeltem fel erre a szépen „kibontakozó” mozgalomra, amikor több tanárunkat is láttam tálcával a kezében fel-alá járni a menzán a székek és asztalok között, s az üresnek látzó asztalhoz odaérve bosszúsán látták, hogy minden széken egy táska, vagy szatyor díszleg. Az önkiszolgálás éppen azért gyorsítja meg az ebédelést, mert az asztalnál ülő a fogyasztás után átadja a helyét az éppen odaérkezőnek. Így azonban várakozni kell, miközben ott az üres asztal! Márpedig senki sem lát szívesen jég-hideg étel elfogyasztásának.

Iparkari vezetőségválasztó taggyűlés

A vezetőség beszámolója nem foglalhatta magában az elmúlt két év minden feladat-

Jelentős volt a fejlődés

az ideológiai és politikai munka területén. Ezt a nemzetközi helyzet nagymértékben segítette. Oktató-nevelő munkánk színvonalára javult. Jól tükröződik ez az egyes tanszégeken lefolytatott szakmai vitákon, ahol szintén megváltozott a szemléletmód. Ezek a viták mindenkor kapcsolódnak az illető tananyag ideológiai kérdéseire. Sikerteljes megteremtési az együttműködést ezen a területen pártönkivüli oktatóinkkal. Jelentős javulást mutat nevelőtanári munkánk, mely területen szintén döntő szerepe van pártönkivüli oktatóinknak, 10 nevelőtanár közül csak kettő párttag.

„A tanári munka területén nem mondható el, hogy ideológiailag mindenben egységes” — emelte ki a beszámoló. Találkozunk nézőpontbeli különbségekkel. Hallgatói vonalon a XXII. kongresszus anyagának feldolgozásakor nyílt, őszinte hang volt a jellemző.

A pártbizottság beszámolójában foglalkozott az alapszervezet eleve nagy létszámú alkalmazzotti csoportjával. Ezen a területen nem volt kielégítő a kapcsolat a vezetőség és a tagság között, a jövőre vonatkozóan javasolták egy munkabizottság létrehozását, mely a

A vezetőség beszámolóját követő vitában

részben az elhangzottakkal kapcsolatosan, részben a pártmunka egyéb területeire szóltak hozzá. Lényeges helyet foglalt el a hozzászólásokban az alapszervezet ideológiai és politikai munkájának irányvonala, pártunk VII. kongresszusának, a Szovjetunió Kommunista Pártja XXII. kongresszusának útmutatásai alapján. Felvetődött a kétféle harc kérdése: egyértelműen kirajzolódott, hogy nem lehet e harcot általánosságban folytatni, hanem konkrétan kell a

körét. A vezetőség igyekezett a leglényegesebb kérdéseket tárgyalni beszámolójában.

vezetőség mellett végezni munkáját, foglalkozni az alkalmazzotti csoport, munkájával.

KISZ-alapszervezeteink munkáját nem lehet egységesen megítélni. Tanulmányi téren az I. évfolyam hallgatóinak szorgalmát, a III. évfolyamnak pedig kiemelkedően jó munkáját emelte ki a vezetőségi beszámoló. A II. évfolyam hallgatói egyetemi viszonylatban is a legrosszabb helyre kerültek. Náluk a nem kellő aktivitásból ered a nagymértékű eredményromlás. Fegyelm területén a legtöbb baj a tanulmányilag erős alapszerveknél tapasztalható. A „KISZ-vezetőség munkája nem kielégítő. Javítani kell az egész vezetőség, a titkári munkáját. A III. évfolyamon az egyéni példamutatással van probléma” — hangsúlyozta a beszámoló.

A KISZ-alapszervezetünknek munkája középpontjába kell állítani az ISZM-munkát. A vállalások színvonalát távol nem volt kielégítő az idén ezen a területen javulás tapasztalható. Nem megfelelő a pártvezetőség és a KISZ VB kapcsolata, nem mindig kifogástalan Cziraki elvtársnak, a KISZ VB kari felelősének munkája.

felvetődött kérdésekben választ adni. Hangsúlyozták azt is a hozzászólók, hogy az egyetemi oktatóknak előadásaikban a párt irányvonalaival egyeztetni kell tolmácsolniok. Ez nem azt jelenti, hogy az egyéni véleményeket elfojtják, ezeket a nézeteltéréseket a tanszéki kollektívájuk kell megvitatni, ahol mód van az egyéni vélemény kifejtésére, az eltérő nézetek tisztázására.

Olyan esetekben, amikor bizonyos központilag még nem eldöntött kérdések kerülnek

megtárgyalásra, az előadónak erre a kérdésre fel kell hívni a hallgatók figyelmét. A vitáknak nem személyes, hanem a helytelen nézetek ellen kell folyóknak. Az oktatásnak mindig az élet követelményeit kell szem előtt tartania, a hozzászólók felhívták a figyelmet a távlati tervezés által felvetett néhány kérdés jelentőségére.

A hozzászólók beszélték a párttagok és pártönkivüli oktatók megváltozott kapcsolatáról. Helyes irányban halad tanszékeinken ez a munka az oktatás minden területén, a tankönyvvitákban. Ezen a területen javasolták, hogy a szakmai tanszégeken folytatott vitákban vegyenek részt az ideológiai tanszék oktatói, munkájukat.

A pártépítés kérdésével kapcsolatosan a vezetőség hangsúlyozta, hogy a terület nagyon magas szintet állapított meg, ami azt indokolja, hogy a jók közül is a legjobbakat javasolja a párt tagjai közé.

A hozzászólások kiemelték a vezetőség jó munkáját, hangsúlyozva az előforduló hiányosságokat. A vezetőség által beterjesztett határozati javaslatot — amely az alapszervezettel két év munkáját és az előkövetkezendő időszak feladatait tartalmazza — a hozzászólásokban tett kiegészítő javaslatokkal a taggyűlés elfogadta. A határozat hangsúlyozza: „Alapszervezetünk a jövő feladatait meghatározásánál, további tevékenységénél — mind az elvi, mind gyakorlati feladataink elvégzésénél — maximálisan hasznosítani kívánja pártunk VII. és az SZKP XXII. kongresszusának útmutatásait és az MSZMP Központi Bizottságának ezzel kapcsolatos határozatát.”

Ezután került sor az új pártvezetőség megválasztására. A vezetőségválasztó taggyűlés a következő elvtársakat választotta meg: Benedeczkly Jánosné, Megyeri Endre, Tóth Ferenc, Molnár Imréné, Orosz Zoltán elvtársakat.

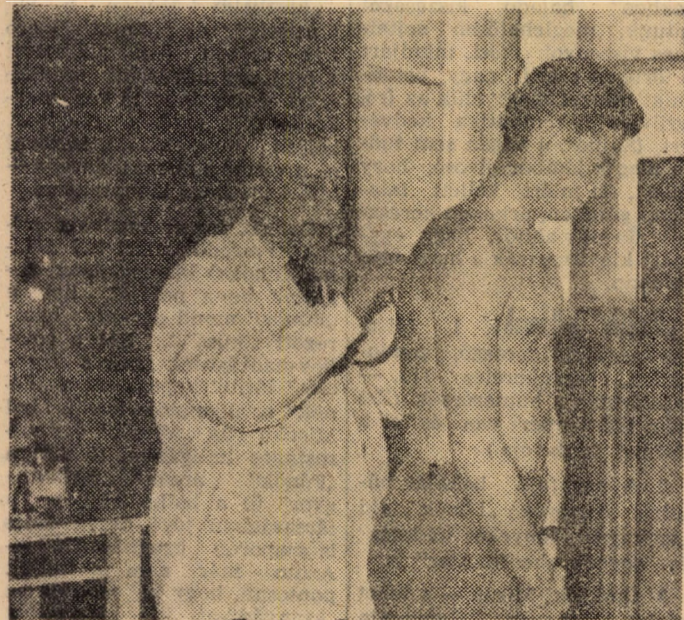
ÉRTÜNK DOLGOZNAK

LÁTOGATÁS A „DOKTOR BÁC SINÁL”

Már régóta készültem egyetemünk orvosát, dr. Fényes Gyulát felkeresni. De hogy tévedés ne essék, nem a tomboló influenza-járványban szenvedek — és bár ez ugye nem egyetemistához illő (?) —,

— Mik a diákok között leginkább „népszerű” betegségek?

— Jelenleg a nátha, influenza. Csak egy a probléma! Ezekről sok esetben csak utólag vehetünk tudomást.

Reméljük, nincs komolyabb baj!

nem is hiányzásaim igazolására akartam bizonyítványt szerezni. Látogatásom célja az volt, hogy közelebbről megismerkedjek egyetemünk egészségvédelmével, s megtudjuk, melyek a tipikus, úgynevezett „diákbetegségek”.

Nagyon sokan jönnek azzal, hogy „3 napig lázas, beteg voltam, s nem járhattam előadásokra” — s rögtön kérlik az igazolást. Érdekes, ezek a betegségek rendszerint, hét elején és végén gyakoriak, no meg a katalógusok idején.

Ekkor nevelő és felvilágosító munkát végzek — folytatta. — Ne maradjon senki otthon önhatalmúlag. A diákok otthonban lakók a gondnoktól, a pestiek pedig a körzeti orvostól kérjenek írást, s ezt én utólag jóváhagyom. Ellenkező esetben nem, ne kívánják, hogy hamis bizonyítványt adjak ki. Vagy máskor, kérj szemekkel így fordulnak hozzám: Doktor úr, tessék engem kiírni 2-3 napra, erősen megfáztam. — Doktor úr is volt diák. Viszont nekünk jó szemünk van — észre vesszük, ki a beteg és ki a szimuláns! Bár a szívem mélyén valami megértés féle sugallat támad a kérdések hallatára, de nem szabad a szívemre hallgatni! A lányok valahogy lelkiismeretesebbek.

— Még egy aktuális probléma: közeledik a vizsgaidőszak, s ezzel mintegy szükségszerű velejáróként az idegkimerültek, a vizsgahalasztók ideje. Egyet tudok tanácsolni: ha valaki kimerültséget érez, ne a vizsga előtti napon jöjjön bejelenteni, hanem korábban és akkor a „tudományt befejezendőzzük” egy-két felerősítő injekcióval. Nem lesz majd baj a vizsgával.

E siker reményében búcsúznunk a „doktor bácsinál”, köszönjük tanácsait és további eredményes munkát kívánunk.

Gyurkovits Gizella

Kérjen inkább tornacipőt...

Beszélgés Gyula bácsival

Egyetemi életünk rendszeres menetéhez előadónkon és rajtuk kívül még sokak munkája szükséges. Többé-kevésbé ismerjük őket, tennivalóikat, hiszen nap mint nap találkozunk velük. En sportuszereink rendszerben tartóját, s javítóját szeretném bemutatni:

— Jó estét, Gyula bácsi — köszöntem a szertárba lépve. — Egy óriási kéresem van.

— Igen, mi kellene?

— Néhány közvetlen szó munkájáról, s magáról — folytatam nagy lendülettel.

— Kérjen inkább egypár tornacipőt — próbált menekülni a szokatlan kéréstől, de én nem engedtem, s amikor sportolónkhoz való viszonyáról érdeklődtem, megeredt a szája:

— Azzal van a legkevesebb bajom, a fiúk rendeseik, vigyáznak a felszerelésre, amennyire lehet. A legtöbb munka a focistákkal van, de én őket szeretem a legjobban, mivel nemrég, huszenegynéhány éve magam is azt csináltam. Tavaly még az intézőjük is voltam, s amióta itt dolgozom, megnéztem minden mérkőzésüket.

— Milyen a felszerelés? — kérdezem szava akadtakor, s ő

gondolkodás nélkül válaszolt. — Megvan minden, magam intézem a bevásárlásokat, s tudom, mi kell.

— Melyik a sportkör legdrágább szakosztálya? — bújjik ki belőlem a közzgazdász.

— A focisták, pedig én javítogatom, amíg lehet a cipőiket is. De csaknem minden edzés után sárosan hozzák vissza a felszerelést, a sok mosás hamar tönkreteszti.

Gyula bácsi reggel 7-től este 9-ig meg lehet találni a szertárban. Fél 4-ig az egyetemi testnevelésnek, azután pedig a sportkörnek nélkülözhetetlen segítője.

Kissé már idegesített, hogy bármit kérdezek, Gyula bácsi semmit sem kifogásol, úgy látszott, a szertárban és tartozékaiban minden rendben van, s szinte mérgesen kérdezem:

— Nincs valami vágya a szertárral kapcsolatban? — mert az nem újságtéma, ahol hiba nincs. Végre pozitív választ kapok:

— Dehogynincs — felel a Népsport-gyűjteményre mutatva — szeretném, ha egyszer az lenne az újságban, hogy a focisapa bekerült az NB II-be.

Kékési József

Melyik labda felel meg?

Nos, hát itt vagyunk délután három óra tájban, a rendelő várójában. Dolgozó, diákok ülnek itt várakozva és beszélgetnek. Csatlakozom hát én is a „betegek” sorához. De miről is van itt szó?

— Átkozott dolog ez az influenza — mondja az egyik fiú mérgelődve.

— Influenza, influenza — hát ez is valami? Százszor inkább az, mint a múlt heti filozófia, matematika és áruismeret-katalógus! Bizonyára valami komoly oka lehet a mulasztásaimnak — egyszer nem bírja az órákat a szervezetem!

— Hát tehet arról az a szerencsétlen diák, hogy milyen a szervezete? Nem, szó sincs róla! — csatlakozik nagyon megértően az előzőkhöz egy csinos lány.

— Én bízek a diagnózisban!..

Ilyen előzmények után kopogtattam és léptem be a rendelőbe, ahol a hófehér köpenyes, jószágosan mosolygó „doktor bácsi” kedvesen üdvözölt és máris panaszaim, problémáim felől kezdett kérdezősködni.

Mikor megtudta, hogy röpítő akarok készíteni, készségesen kezdett beszélgetni velem.

— Jövőre lesz tíz éve, hogy a rendelő fennáll és itt dolgozunk. A rendelő részben a kerületi rendelőintézetek mentése céljából létesült, másrészt azért, hogy házi orvosa legyen az egyetem dolgozóinak, diákjainak, akikhez pártan, bizalommal fordulhatnak problémáikkal, mivel belgyógyász és bőrgyógyász szakorvos vagyok, e téren bármikor a betegek rendelkezésére állok, sőt kis sebészeti ellátást is adok.

— Hogyan támogatja az egyetem a rendelőintézetet?

— Jelentős segítséget kapunk az egyetemtől, a szak-szervezettől, gyógyszerellátásunk megfelelő. Nemrég például egy kvarclámpát kaptunk. Igaz, ez nem kozmetikai célokat szolgál, mint ahogyan ezt sok hű lány elképzei, de még a fiúk is!

— Egyik legfontosabb feladatunknak a betegségek megelőzését tartjuk. Ezért rendeltük el a tüdőszűrővizsgálatot, tartunk felvilágosító előadásokat, ellenőrizzük a konyhát, a diákokotthonokat.

— S most a betegségekről és a betegekéről szeretnék valamit hallani.

— Az utóbbi időben bizony nagyon sokan jönnek hozzánk. Valamelyik nap 4 óra alatt 80 betegünk volt. Ennek csupán azért örülünk, mert ez a bizalom jele.

NYÍLT LEVÉL

az egyetemi tanácshoz!

Kedves elvtársak!

A fakultatív nyelvoktatás eltörlésének tényét hosszas gondolkodás után sem vagyok képes megérteni. Talán nem látszik szükségesnek azt verifikálni, hogy milyen jelentősége van egy idegen nyelv ismeretének. Tehát nyilván egyetemünk vezetői sem felelkezhetek meg erről, amikor ismeretes döntésüket hozták. Ebből az aspektusból szemlélve viszont ez a határozat csak akkor fogadható el helyesnek, ha nagyon súlyos argumentumokkal támasztható alá.

Ilyen pedig megítélésem szerint nincs. Minden létező és a kérdésben illetékes fórumon kifejezésre juttattam a döntéssel szembeni mélyeséges értelmiségemet és megnyugvással tapasztaltam, hogy ez az értelmesség nem feltétlenül időleges agyműködési zavar következménye, tehát rádobombentem, hogy a hiba nem bennem van, hanem a tényekben. Ugyanis eléggé egységes volt — az értelmesség. De ez nem elég! Amit elítélünk, az ellen harcolni kell és nem egyszerűen fejszólva tudomásul venni.

Elferdítésem azonban a tényeket, ha elhallgatnám az érveket, amelyek ugyanem nem tudtak meggyőzni, de talán másokat igen. Az egyik érv bizonyos pénzügyi nehézségekre hivatkozik. Nem sajnáltam a fáradságot, magam is számolni kezdtem. Ha a régebbi méretekben folyta tovább a fakultatív nyelvoktatás, az felévenként körülbelül 10 ezer forint költségkihatással járna. Ezt nem tartom soknak. De ha sok és ismerjük a fakultatív nyelvoktatás régebbi hibáit is, nagyon szerencsés megoldásnak tartanám még azt is, hogy csökkentsük a csoportok számát az eddiginek a felére, ez már csak 5 ezer forintot jelent. Ennek előteremtése pedig nem lehet gond. De tudomásom szerint az egyetem ilyen címen nem is kért póthitelt, tehát anyagi nehézségekre hivatkozni csak

egy elutasított póthitel-kérelem után lehetne. De egyébként is nem lehetünk annyira szegények, hogy ilyen jelentéktelen összeg hiánya miatt megfosszuk többet akaró hallgatóinkat a többet tudás lehetőségétől. Másrészt nem lehetünk annyira rossz közzgazdászok, hogy az ilyen „takarékoság”-ot ne legyünk képesek a „pazarlás” címszó alá parancsolni. Mert ez a pillanatnyi összességűen kimutatott „megtakarítás” ellenére is csak pazarlás marad. Ez az érv nem fogadható el és nem is hinnem, hogy ez volt az elsőrendű kiváltó ok.

De a másikat, a fontosabbakat tartottam, sem tudom akceptálni. Ez pedig nem más, mint az a feltétlenül helyesnek megítélhető gondolat, hogy az egyetemünkről kikérülő hallgatók legalább egy nyelvet úgy, ahogy elsajátítsanak. Ez pedig úgy kívánjuk elérni, hogy az tanulhat második nyelvet, aki már oroszból a záróvizsgát letette. Mindez nagyon logikusnak tűnik, csak egy néhány nem is mellékes momentumról elfeledkezünk.

Egyrészt ha van is olyan hallgató, aki már eddigi nyelvismeretere támaszkodva a második év végén, kétévi szorgalmas tanulás után, lehetne oroszból a záróvizsgát, tehát idekerülése pillanatában benne rejlik ennek lehetősége, ennek realizálása nagyon nagy nehézségekbe fog ütközni. Egy csoportnak lesz a tagja, ahol a haladás ütemét nem ő fogja megszabni. De ezen nem segít a jelenlegi megoldás sem, amikor is külön csoportban vannak a jók és a gyengébbek. A jobb csoportjából sem igen fog olyan akadni, aki a 2. év végén befejezettnek tekintetheti az orosz nyelv tanulását. Ha igen, akkor csak nagyon elvétve. De talán mégis jó ez így, mert most legalább az orosz nyelvet elsajátítják. Ha igen, akkor nem azért és nem feltétlenül azok, akik más nyelvet nem tanulnak. Ezt igazol-

ni tudnám csoportom példája alapján, ahol oroszból is azok a legjobbak, akik itt-ott más idegen nyelvet is tanulnak (persze megint nem azért, mert más nyelvet is tanulnak). Tehetségesebb és szorgalmasabb hallgatóink két nyelvet is megbírközhatnak anélkül, hogy ez más tárgyak tanulásának rovására menne. De még egy dologot nem szabad elfelejteni és én ezt tartom a legfontosabb érveimnek. Hallgatóink nem kis része ugyanis már egyetemi tanulmányait megelőzően is tanult idegen nyelvet (csak megjegyzem, ma már alig van középiskolánk, ahol ne lenne fakultatív nyelvoktatás) és esetleg valamely más nyelvet már jobban tudja, mint az orszót. Felejtsék el a másikat? Azt hiszem ez nem megoldás. A valóság pedig ez.

Állítom, hogy mindez igenis komoly probléma. Én ugyancsak a csoportom vonatkozásában érzem ezt, de megítélésem szerint ez másutt is probléma. Talán igazolható is az előbb elhangzott érveimet. Csoportunkban az orosz nyelv átlaga az elmúlt fél évben 3,5 volt. Van közöttük hat olyan hallgató, aki németül egészen jól tud. Ezeknek az átlaga oroszból 4,8. Szükséges, fontos, hogy ezek a hallgatók továbbra is tanuljanak németül? Azt hiszem erre értékelés csak igennel lehet felelni. És tanulnak is. Az egész dolognak csak szépséghibája van, az ugyanis, hogy saját költségükön fogadtak nyelvtanárt. Ezek a diákok az egyetem részéről sokkal több támogatást érdemelnének meg!

Az ő érdekükben írtam és minden hozzájuk hasonló hallgató érdekében. Remélni szeretném azt is, hogy az egyetemi tanács ismét megfontolja döntését és akkor talán a következő évben már az egyetem falai között nem is „partizán-módon” folyhat a támogatott és legalizált fakultatív nyelvoktatás.

Dr. Hagelmayer István,
a pü. II/2. nevelő tanára

Tananyagaink arányairól szóló vitához

Hozzászólás helyett szemelvények egy egyetemi jegyzetből

Az íróasztal

A következőkben ismertetjük egy modern iratrendezésre is alkalmas íróasztal leírását. Rendszerint kombinálható kivitelű, lapja kihúzható és elfordítható, írógép vagy számológép-asztallal összeépíthető. Fiókos alsó szekrényezésében az irathelyezés nem fűzős dossziében, hanem kifüggesztve történik. Így az iratok könnyen kezelhetők és az asztal egész mélysége hasznosítható. A füg-

gesztős rendszer előnye, hogy teljesen ki van küszöbölve a lyukasztós és kapcsos fűzős időigényes módszere. A függesztett mappákban minden méretű és vastagságú írat vagy könyv elhelyezhető. A korszerű munkaasztal acélvázal, műanyag vagy poliészter bevonatú falalappal készül. Kialakítása olyan, hogy már formálisan is kényszeríti a rendre,

abban az esetben, ha a vállalatnak postafiókja van, a vállalat az iratokat a postafiókból veheti át.

A posta felbontásánál ügyelni kell arra, hogy az irat és a borítékban a bélyeg meg ne sérüljön. Meg kell vizsgálni, hogy a levélben jelzett mellékletek megvannak-e és minden levélre érkezői bélyegzőt kell ütni. Az érkezői bélyegző elhelyezésénél ügyelni kell arra, hogy az irat szövege olvashattalanná ne váljék.

A bélyeges borítékokat egyébként összegyűjtve 100 darabonként kötegelni kell. A bizalmas jellegű iratok borítékáról — amennyiben nem szükséges azokat valamely okból a vonatkozó iratokhoz csatolni — kötegelés előtt a feladó és a címzett neve levágandó. Az így nyert 100-as borítékköteget kéthetenként a postahivatalnak kell átadni kötegenként 10 fillér ellenében. A borítékoknak fentiek szerint a postához való átadása úgy kell, hogy történjék, hogy kb. a legutolsó négy hét borítékanyaga esetleges utánkeresés szempontjából a vállalat rendelkezésére álljon.

Hely hiányában több szemelvényt nem közölhetünk dr. Fogaras István—dr. Konrád Sándor: „Ügyvitelszervezés” című a Tankönyvkiadónál 1961-ben megjelent 200 oldalas egyetemi jegyzetéből. Annyit fűzünk még hozzá, hogy ezt az anyagot a gépesséssel együtt fél évi heti 4 órában (tehát a négyéves képzés óraszámával azonos óraszámában) tanítják 104 (harmad- és negyedéves) hallgatóknak. S a szegény hallgatóknak ez idő szerint vizsgázniki kell e tananyagból.

B. K.

A térszélességet befolyásoló tényezők

Egy iroda térfogata mint gyűjtőfogalom felöleli a hosszúságot az (ablakhomlokzat irányában), a szélességet (merőlegesen az ablakhomlokzat irányára) és a belső magasságot (méret a padló felső szélétől a tető alsó széléig). Ennek során fontos a hosszúság és a szélesség szorzata, vagyis a tulajdonképpeni alapterület, amely mint összehasonlítható mérték-

egység szerepel a különböző megoldási lehetőségek szempontjából.

Iratnak nevezzük a továbbiakban mindazokat a leveleket, levelezőlapokat, feljegyzéseket, táviratokat, számlákat, ajánlatokat, fuvarokmányokat és egyéb nyomtatványokat, amelyek a vállalat címére érkezőnek, vagy a vállaltól elküldésre kerülnek, illetve ezek másolatai.

A posta átvétele

A vállalatához címzett postán jövő iratok egyrészt közvetle-

nül postakihordó útján érkehetnek a vállalatához, másrészt

Azonnali intézkedést kérünk!

— Levél a büféről —

A hallgatók részéről ismételen komoly, alapos kifogások merültek fel a büfé személyzetének magatartásával, a kiszolgálással stb. kapcsolatban. A következő levél, ame-

lyet a szerkesztőséghez intézték. Ismét egy kirívó és felháborító esetről tanúskodik. Nyomatékosan kérjük mind az egyetemi vezetőséget, mind a büfé felettes szervét, hogy azonnal intézkedjen!

Tisztelt Szerkesztőség!

A közelmúltban többen bizonyos hiányosságokat észleltünk a büfé áruellátásával és a kiszolgálással kapcsolatban. Szombatonként például nem elegendő a tej és a lángos, gyakori eset, hogy kevesebb aprópénzt fizetnek vissza stb.

A hiányos szombati áruellátást többször szóvá tettem a büfé személyzeténél és így ismertté váltam előttük. Az egyik szombaton ismétellen felvettem ezt a problémát a büfé egyik beosztottjának, aki a vezetőhöz küldött. A vezetőtől — amikor közöltem észrevételemet a tej és a lángos mennyiségéről — udvariatlan választ kaptam. Más alkalommal megkérdeztem az egyik kiszolgálót egy üveg üdítőital ára felől, megint durva hangon felelt. Részemről megpróbáltam elfelejteni ezeket a kellemetlenségeket, de az utóbbi napokban példáulan esetnek voltam — sajnos — szereplője.

Nevezetesen november 29-én kisebb vitám támadt az egyik kiszolgálóval egy forint miatt. Nem az 1 forintról van szó, mert kicsinyesség lenne ilyen összeg miatt parázs vitákat rendezni, de az alkalmazott botránnyosan és sértően megrágalmazott, ami megbotránkoztatja a körülöttem álló többi vendőt is. Az alkalmazott hangoskodására a büfé vezetője — szintén durva és udvariatlan hangnemből — közölte velem, hogy többet nem foglak engem kiszolgálni. Erre tudtommal a vezetőnek nincsen joga. Másnap délután felkerestem a büfét, hogy vegyek valamit, de közölték velem, hogy a vezető utasítására nem szolgálhatnak ki. Mit tehettem más, mint hogy kérjem a panaszkönyvet, hogy az említett esetet és ezt az utóbbi, törvénytelen módon orosoljam. A beosztott közölte velem, hogy a panaszkönyv a büfé belső helyiségében a vezetőnél van.

A büfé belső helyisége felé tartva azonban — valószínűleg a vezető utasítására — a büfé egyik jól megtermett férfitagja és maga a büfé vezetője feltartóztattak, durva testi sértést alkalmazva és gyalogzó szitkokat szóva felém, megakadályozták abban, hogy a panaszkönyvbe észrevételemet beírjam. Nem vagyok az az ember, aki az illesztől megijedne, de a botránny és a dühködés elkerülése végett visszavonultam.

Ez példátlan eset. Azért jelentkezem itt a Közgazdász hasábjain, hogy arra kérjem az egyetem illetékeit, a büfével kapcsolatos problémáknak és a fenti esetnek megoldása érdekében járjanak el, hogy többé ilyen ne forduljon elő.

Gergely József
ipar III/2

A hibák alapvető okai

— az ipar III. alapszervezet kulturmunkájáról —

A kultúrosztály rendszeres havi megbeszélésein minden alkalommal részletesen megvizsgálják egy-egy alapszervezet munkáját, konkrét kéréseket, panaszokat adva megjavításához.

Legutóbb az ipar III. alapszervezet „került terítékére”, s mint kiderült, nem is szükségeltetett.

Előbb Gyöngyösi Gábor kultúrfelelős számolt be az alapszervezet kulturmunkájáról, majd Lipták József, a VB kultúros megbízottja mondott komoly, megszívlelendő bírálatot.

Az alapszervezet gyenge munkavégzésének fő oka — tegyük hozzá, egyik fő oka — a funkcionáriusok, különösen pedig a személynapi kultúrosztály formalista hanyag munkája. Tulajdonképp csak közönségszervezéssel foglalkoztak, azzal sem mindig kielégítően, rossz volt a kapcsolatuk mind az alapszervezet kultúrfelelőssel — aminek persze Gyöngyösi Gábor is oka —, mind a KISZ VB kultúrosával, nem ismerték saját munkatervüket sem. Munkájuk egészében szervezetlen volt.

Megkérdeztem Gyöngyösi Gábertől, mit végeztek idáig, miként szándékoznak módszereiken változtatni.

„El kell ismernem, hogy a bírálat egészében jogos volt, bár azért többet tettünk, mint amennyi a bírálatból kiderül. Az elmúlt időszakhoz képest az idén jóval több eredményt tudunk felmutatni. Legtöbb feladatunknak az ISZM-mel kapcsolatos kulturális vállalkozások megszervezését tekintettük. A vállalkozások nálunk megfélemlőek voltak, a vezetőség a felülvizsgálat után el is fogadta valamennyit. Alapszervezetünk rendezte az iparkari bált és szervezte hozzá a kultúrversenyt. Eredményes közös szín-

házlatogatásunk volt, részt vettünk a kultúrosztály összes hirdetését, a közös mozilátogatásokon.

Mindennek ellenére jócskán van még tennivalónk. A hibák alapvető okát én

a tagok passzivitásában látom.

(Ez a másik alapvető ok.) Sajnos, sokan egyáltalán nem érdeklődnek semmiféle kulturális munka iránt, ezek az emberek kulturális megmozdulásainkon sem vesznek részt. Természetesen hiba az is, hogy nem elég meggyőző még a szervező munkánk. Alapszervezetünk például egyetlen bérletet sem vett az aula hangversenyszorozatra. Csupán a kollégiumokban a szobaközösségekben vettek négy darabot.

Hogy miért?

Szerintem, aki érdeklődik a zene iránt, annak már volt másféle bérlete, aki pedig nem érdeklődik, azt nehéz meggyőzni.

Alapszervezetünk három csoportja közül leginkább az egyes személynapi kulturmunkájával van a legnagyobb baj. A következő időkben éppen ezért jóval több gondot fordítottunk ennek a személynapi munkájának segítésére, egészében pedig rendszeres közös és egyéni megbeszélésekkel fogjuk kulturmunkánkat megszervezni.

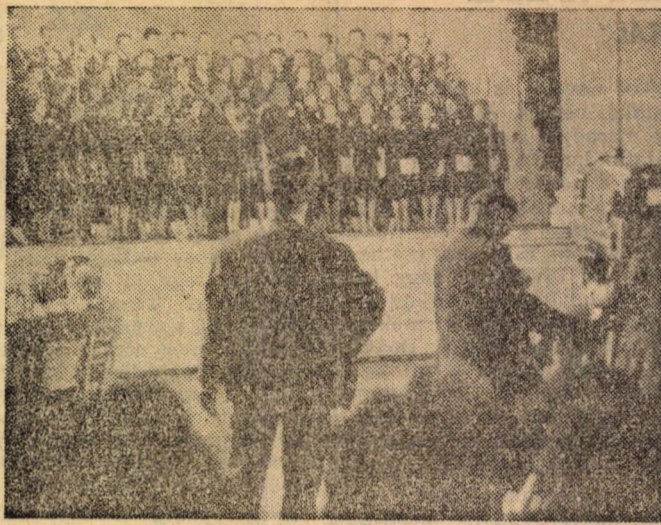
Az ipar III-as alapszervezet kulturmunkájának hibái és ennek alapvető okai a többi alapszervezetben sem lehetnek egészen ismeretlenek, s jó lenne, ha tanulnának ebből az esetből is. Reméljük, hogy Gyöngyösi Gábor és az egész alapszervezet kultúraktív-hálózat nemcsak szavakban, hanem tettekkel is bizonyítja, hogy megfogadták a tanácsokat. Erre hamarosan vissza is fogunk térni.

— J —

SZERKESZTŐI ÜZENET

E. T.-nek: Első cikkedet közzeltük, a másodikát is elolvastuk. A lapnál végzendő munkád megbeszélésére minél előbb keress fel a szerkesztőségben (III. em. 382) a kultúrrovat vezetőjét.

Művészegyütteseinket ismertette

egyik múlt heti műsorában a televízió. A háromnegyedórás műsorban szerepelt énekarunk, táncscsoportunk, az ifjúsági jazz, sőt még Éless Béla szerencsés monológja is helyet kapott. A riportert, Dolgos János, egyetemünk hallgatója arra is módot talált, hogy néhány tőzstagot bemutasson az együttesekből. Képeinkön: munkában a kamera.

Művészeti együttesünk Salgótarjánban

December 9-én délelőtt a Kéleti pályaudvaron fiatalok vidám és népes csoportja várakozott indulásra. A csomagok elárulták, hogy nem kirándulni mennek, hanem valamilyen kultúrscsoport tagjai... S nem sokkal egy óra után már a salgótarjáni vonat ablakából integettek egyetemi ének- és tánckarunk tagjai, akik hétnapos vendégzereplésre indultak; a jól sikerült televíziós szereplés után egy újabb vállalkozásra, vidéken is jó szerepléssel alapozni meg a hírnevet — ez a gondolat kísérte őket, amikor a Nógrád megyei tanács meghívására Salgótarjánba és Somoskőújfaluiba indultak.

6 óras, hangulatos utazás után megérkezett a 120 tagú csoport. Salgótarján utcáin, terein plakátok hirdették a Közgazdászok tudományi Egyetem művészeti csoportjának vendégzereplését, s nagy szeretettel fogadták az öntevékeny művészeket. A csinos közgazdász-lányok láttán egyre nagyobb

lett az érdeklődés a műsor iránt. Az utazástól kissé elcsigázott csoport nagy kedvvel lépett a színpadra, s a felcsendülő énekekkel, temperamentumos táncukkal joggal érdemelték ki a közönség elismerő tapsát.

Vasárnap még egy szereplés várta a csoportot. A két kocsiból álló különvonat Somoskőújfaluiba vitte őket, ahol délután megismételték műsorukat. Igaz, most már korántsem volt fáradt senki, no és a jó ebéd, ami mellé még sör is járult, megalapozta a hangulatot. Nem véletlen itt sem a siker, a sok taps. Tehát sikerült a második fellépésük is. Érthető, hogy mindenki kellemesen vett búcsút a nógrádi közönségtől, amely megszerette ezt a kis csoportot.

S még egy gondolat, amit búcsúzóul a vendéglátók hangsúlyoztak, s ez a művészeti csoportok tagjainak is óhajja: még sok ilyen sikeres szereplést és kellemes vidéki utat!

— sívák —

Sakk

Bizonyos technikai nehézségek miatt legutóbbi számunkban nem tudunk beszámolni a Közgazdászok Egyetem TUKER rangadó mérkőzés eredményéről. Elsősorban ezt szeretnénk pótolni. Az egyetem csapata Ligeti, Bar-

icz, Huber, Angelusz, Király, dr. Csanádi, Lencse, Monigl, Gerber, Doba, Misányi, Gyetvai összeállításban állt ki a mérkőzésre. A mérkőzésen a valószínűsítő arányoknak megfelelően döntetlen körüli eredmény született.

TUKER—Közgazdasági Egyetem 6.5:5.5

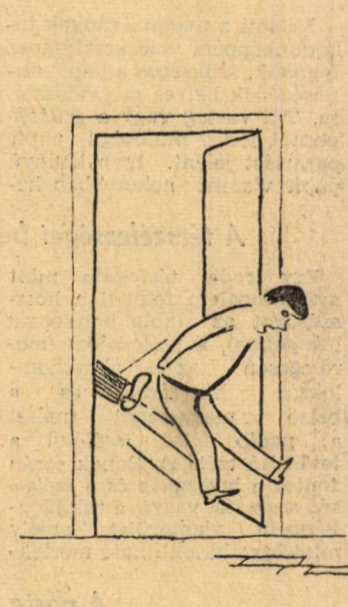
Győzött: Huber, Csanádi dr., Monigl, Gyetvai. Döntetlenül végzett: Király, Doba, Misányi.

A VI. fordulóban került sor a Csepeli Vasas—Közgazdasági Egyetem mérkőzésre. Erre a mérkőzésre csapatunk a kultúrscsoport tagjainak, családi problém-

Csepeli Vasas—Közgazdasági Egyetem 3.5:3.5 Győzött: Ligeti, Huber, Király, Gerber, Misányi, Gyetvai, Tóth. Döntetlenül végzett: Dányi, Angelusz, Csanádi dr.

A csapat ezzel a mérkőzéssel a vizsgaidőszakra való tekintettel, szövetségi engedély alapján befejezte az idejét. A késői alakulás és az első két mérkőzésen fellépő létszámproblémák ellenére, a csapat jól szerepelt és amennyiben a tavaszi idejében a jelenlegi csapatot egy-két fővel meg tudja erősíteni, úgy esetleg a továbbjutásra is lehet számítani.

HA EZ ÍGY VOLNA?

Kössön biztosítást!

Ha meglesz az egs, lemegyek

Éjjeli „életközélemben”

(Avagy hogyan lehet „karc”-cal küzdeni a „dühöngő ifjúság” ellen)

„Tipikus” környezet: langyos szekérszög, feketén bólogató eperfa, álmos bányászalu, a múltat idéző képek. De nem, máról van szó: fontolva haladó állványokat és „macskaléptekben” haladó kiszeseket látunk, meglehetősen sejtelmes viszonyok közt, mindjárt a történet elején nagy betonfalat: mászat meg velük az író, nyilván a romantika kedvéért. (Sajnos, a végén sem tudja meg a jámbor olvasó, hogy miért, oh miért kellett falakon, gátakon, árkokon keresztül tűnnyökhöz, hogy egymást kinyúvasszák a harmadik faluban.)

„Pozitív” jellemek: 1. Misu, egy nagyfejű, fecsegő, gondozatlan, szarukeretes ifjú, — pozitívuma a humorérzék. (Ezt nem tudni miért van és mi a drámai funkciója.)

2. A nagyfejű bokáját hátulról összerúgó „Fönök”, aki „szoknyás lényeket káderéz” és egyben „heccmester” is.

3. Őcsi, aki Misut — s lehet bárkit — ingyen belenyomja a „Fönök” parancsára a pocsdába, s a cirksuzon nevelekre „megsemmisítő” pillantást vet.

„Modern” stílus: A duruzsoló tumultusban (Micsoda képzavar!) ilyen párbeszédet röpködnék: „Srácok, itt a Csöpke...” Majd a hódító útra induló „Fönök” távozása miatt Misike így búslakodik: „Nekünk már nem fizet... ha jól sejtem — megvakarja a fejét”. — De semmi baj, Őcsi csak elvigyorodik erre, „ledobja magát az egyik székre” és fölünyesen söröket rendel.

Az emelkedő hangulat még nem lenne elég az igazi murrihoz, kell még egy hülignabb társaság is, mivel a fent leírt jellemek pozitív hősök; tehát éjfél felé színre lép a cowboy-nadrágosok társasága is. Ők már nem magukat dobják le a székbe, hanem egy-egy cigit löknek a saját, negatív hősközökhöz illő, piszkosbeszédű szájukba s ők a „szoknyás lényeket” egyértelműen „spinének” hívják. A pincért „apusnak”, a táncot

A kollokviumok titkaiból

Ha még ez a mosoly sem segít!...

„csörgésnek”, az egész környezetet pedig „almás”-nak nevezik. (Buffalo Bill és társai sem beszélhettek másként annak idején! — ha éltek.)

„Konfliktus”: Miután a két („pozitív” és „negatív”) erő ilyen szépen összetalálkozott s még egy udvarolni szándékozó dajcs is jelen van, megkezdődik a címbe megígért „éjjeli műszak”, másszóval — a szerző stílusát utánozva — oltári zri kezd kibontakozni.

Sajnos, innen kezdve a stílus keveredik, mert hol a falat átmászó kiszeseknek fogadják be a pofáját, hol a „Fönök” mond egy-egy határozott „kuss”-t. Hol a cowboy-nadrágosok „szőrös mancsát” látjuk kaparászni a „Fönök” nyakkendője körül, hol Misuka rüg „jólesőt” egy pirosingek hülignában. S míg a „Fönök” arcán „farkasvigyor” ül a balhé közben, a társaságban lévő derék dajcs is szaporán krucifixezik. — Aztán már nem is tudjuk pontosan, hogy ki mondja az „azanyád”-at, ki kinek rüg az oldalába, hasába, ki veri székkel a másikat, s ki vágódik el, mint egy liszteszák.

Az író az általa jól megkonstruált konfliktus tetőpontján sem stílusban, sem a világszemléletben nem igyekszik érzékelteni a verekedő fiatalok közt korábban megtett „finom” különbségeket. Lehet, hogy nincs is semmi különbség, hiszen ez már a „dühöngő ifjúság” egy bolyban.

A „karc” végén a konfliktus váratlanul megoldódik; a „pozitív” erők erőlködni (sic!) győzelmet arattak az éjjeli műszakban, mert bár laposra verték őket „a Franci”-val együtt, így is megértte; a kis szökek velük találkoznak a patak partján.

Az „éjjeli műszak” után megmondhatjuk: mégis csak a mi kiszesek vonzzák a gyengédlelkű barciakait lányokat, nem utolsósorban talán azért, mert „vadnyugati” módon megvédtek a kiszesek becstelétét.

Kérdéseink:

1. Tartalmaz-e a karcolat kritikai elemeket, ha igen, hol s milyen mértékben?

2. Mi a fő mondanivalója az „Éjjeli műszakban” című frásnak? Elriasztja-e az éjszakai verekedéstől a nyári KISZ-táborok tagjait?

3. Milyen emberek valójában a „Fönök” és társai? Kifejezi-e eléggé a 28-as számú nadrágot viselő Misuka és pirosingek hülignák közti különbséget az író?

4. Részletve az író az általa ismertett duhajkodás vagy elbeszéléstől hallotta?

5. Milyen célt szolgál a német fiú szerepeltetése az „éjjeli műszakban”?

Barla Szabó Ödön

Modern? — Dráma?

Este — egész napi munka után olvastam el a „KÖZGAZDÁSZ” legutóbbi számában megjelent „Modern dráma” című frást. Egy szót sem értettem belőle. Különösebb problémát ez nem okozott — gondoltam, fáradt vagyok. Másnap reggel ismét elolvastam — világon — megint nem értettem. Ez már kissé nyugtalanított, de arra gondoltam, a környezet akaratom ellenére elvonta figyelmem, s újból el kell olvasnom. Néhány nap múlva ezt tettem: egymás után többször elmélyedve elolvastam — próbáltam megérteni. Ekkor sem sikerült! Pontosabban arra a következtetésre jutottam: ez sem nem dráma, sem nem modern, de szomorú, hogy megjelent az egyetem lapjában. Ha mégis tévednék, válaszoljon a szerző, mi volt a célja, mit akart megmutatni és elérni írásával?

— 6g —